

KÄTLIN VAINOLA

<http://www.elk.ee/?profile=11633>

Kätlin Vainola on lastekirjanik, laulutekste autor, toimetaja. Sündis 1978. aastal Tallinnas. Esimesed eluaastad möödusid Tallinnas Kopli linnajaos. Seejärel tuli kolimine Põlvasse, kus algas koolitee Põlva 8-klassilises koolis, kuid jätkus mõne aja pärast Tallinnas Pääsküla gümnaasiumis. 2002. aastal lõpetas ta Tallinna Ülikooli eesti filoloogina.

Ülikoolis õppimise ajal hakkas Kätlin Vainola kirjutama lühijutte ja luuletusi. Ta on kirjutanud ka laulusõnu ansamblitele Vennaskond ja Sõpruse Puiestee. Ta on töötanud õpetaja, projektijuhi, toimetajana. Kirjutanud artikleid ajakirjandusse, koostanud õppematerjale, korraldanud laste lugemisega seotud üritusi. 2012. aastal õppis Drakadeemia loovkirjutamise kursusel. 2014. aastast Eesti Kirjanike Liidu liige.

Lastekirjandusse tuli Kätlin Vainola realistliku jutustusega „Ville”, edasine looming on väga mitmekesine, ulatudes väikelaste pildiraamatutest aimekirjanduseni.

<http://www.parnupostimees.ee/178708/kirjanik-soovitab-lastele-rohkem-ette-lugeda>

Kirjanik soovitab lastele rohkem ette lugeda. Karin Klaus. Pärnu Postimees 2009, 23. okt

[...] Töötasin õpetajana pärast ülikooli lõppu poolteist aastat, siis jäin lapsepuhkusele ning pärast seda tuli võimalus tööle asuda lastekaitse liidu juures. Kooliõpetaja töö pole kerge. Peab olema väga suure kutsumusega inimene, et seda tööd tõeliselt hästi teha. Sellised õpetajad on suurt austust väärt. Mulle meeldib küll lastega kohtuda nagu täna siin, aga iga päev ei tunne ma sellist energiat, et klassi ette minna.

[...] Kõige rohkem elan vist kirjutades ikka oma lapsepõlve asju läbi, samal ajal märkan sedagi, mis praeguse aja lapsi huvitab. Olen pannud raamatutes oma lapseas kogetud sündmusi tänapäeva keskkonda. Väliselt on laste elus erinevusi palju, kas või tänapäeva arvutid ja palju suurem mänguasjahulk.

Samal ajal kui südamega oma last kasvatada, näed, et tegelikult tahavad lapsed ikka neidsamu asju ning tunnevad rõõmu samamoodi. Minu enda laps pole sugugi kogu aeg arvanud kinni: tahab õues olla, talle meeldib, kui raamatuid loetakse.

Arvan, et laste põhiolemus pole muutunud, pigem on muutunud keskkond, kas või turvalisuse vähenemine, autorohkus. Raske on võib-olla hoopis tänapäeva lapsevanematel muutunud keskkonnaga hakkama saada ja oma laste jaoks aega leida.

[...] Arvan, et kui lastele loetakse ette häid lasteraamatuid ja muinasjutte, teeb see neid paremateks ja mõnusamateks inimesteks ning aitab edaspidi lugemisest ja kirjandusest naudingut saada. [...] Vanemad võiksid lastele kvaliteetseid raamatuid ette sokutada ja sellega pihta hakata juba varases eas. Kui ainult mingit roosat udu lugeda, tundubki varsti, et raamatud on jamad.

<http://epl.delfi.ee/news/kultuur/katlin-vainola-armastus-voib-olla-tavalistes-asjades?id=67069272>

Kätlin Vainola: armastus võib olla tavalistes asjades Kaarel Kressa. Eesti Päevaleht, 2013, 11. nov.

Lastekirjaniku uus käsikiri „Kus on armastus?” võitis eelmisel nädalal Põlvepiku raamatu auhinna.

Preemia, nagu nimigi ütleb, on tunnustus noorimatele lugejatele mõeldud raamatu eest. Millised on nii-öelda kuldreeglid, mida sellele sihtrühmale kirjutades tuleks järgida? On selline töö lihtsam kui vanematele ja nõudlikumatele lastele kirjutamine?

Võib olla, et iga uus ja hea raamat loob ise uued reeglid, nii et kindlat retsepti ei olegi võimalik anda. On aga selge, et noorimate laste raamatutes on väga olulised ka pildid. Mõne lapse meelest ei ole raamat üldse raamat, kui seal pilte ei ole. Ja üks heade piltide jaoks peab tekst kunstnikku inspireerima, sobima pildiga.

Kui tähtis on selles vallas kohtumine lugejatega ja väljaselgitamine, mis on publiku ootused autorile? Kas meenub mõni juhtum huvitavast tagasisidest?

Tagasiside ja kohtumised lugejatega on mul tegelikult kogu aeg kodus olemas, elan päris palju n-ö lastemaailmas, olen kahe poja ema. Ka suurem osa töid ja tegemisi on kuidagi lastega seotud. Esinemised koolides ja raamatukogudes on alati väga huvitavad, püüan lugeda seal ette uusi tekste, et näha, kuidas need vastu võetakse. Alati on üllatav, et lapsed naeravad mõne minu jaoks ootamatu koha peal. Ja alati on omamoodi armas, kui küsimustevoorus minult küsitakse näiteks, mis värvi silmad mul on.

Kas teil on meeles, mida te ise näiteks seitsme- või kaheteistkümneaastaselt lugesite?

Ma lugesin palju, peamine tegevus lapsena oligi lugemine ja raamatutest inspireeritud mängude mängimine. Elasin tol ajal vanaema-vanaisaga, kapid olid raamatuid täis. Lugesin vanaema lapsepõlvraamatuid, mulle meeldisid väga köidetud Laste Rõõmud. Lugesin ema raamatuid, üks suur lemmik oli „Kollase rähni ordu”. Suur sündmus oli, kui ilmus uus lasteraamat. Käisin ikka raamatupoos lastekirjanduse leti ääres uudistamas ja uusi raamatuid ostmas.

Millest „Kus on armastus?” räägib? On vist rangelt tüdrukuteraamat?

Pealkiri ütleb kohe ära jah, et raamat räägib armastusest. Tüdrukuteraamatuks ma seda küll ise ei osanud pidada. Minu meelest on armastus nii tüdrukute, poiste, naiste kui ka meeste asi. Ühelt poolt võib tunduda, et see on väga palju käsitletud teema, aga mulle tundub, et igal ajastul on tähtsatele mõistele omad lähenemised ja vaatenurgad. Kokkuvõtteks võiks öelda, et selle raamatu järgi võib armastus olla kõikjal ja väga tavalistes asjades. Näiteks kõhus või kinnastes. Tähtis on armastust näha ja väljendada. [...]

<http://www.kodutohter.ee/katlin-vainola-armastus-on-lihtne/>

Kätlin Vainola: armastus on lihtne. Tiiu Talvist. Kodutohter, 2014, september

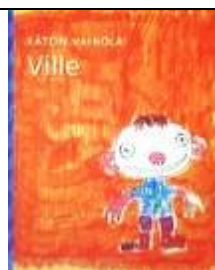
“Ülikoolis sattusin ühele kursusele selliste aktiivsete kirjutajatega, nagu Jürgen Rooste, Wimberg, Veronika Kivisilla ja Ivar Sild. Kuulusime rühmitusse Tallinna Noored Tegijad, saime kokku, lugesime üksteisele oma luuletusi. Kirjutasin sel ajal selliseid poolenisti luuletusi-lühijutte ja avaldasime neid koos teistega isegi kogumikuna. Kuid ausalt öeldes ei tundnud ma end selles žanris väga kindlana. Alles siis, kui mul endal laps sündima hakkas, avastas, et jutud, mis mul peas mölguvad, on tegelikult lastejutud,” meenutab lastekirjanik.

Kätlini esimesse, Ville-raamatusse, said kokku kirjutatud peamiselt autori ja tema abikaasa Allan Vainola lapsepõlvelood. Et “Ville” saavutas kirjastuse Tänapäev ja lastekirjanduse keskuse korraldatud jutuvõistlusel kolmanda koha, sai Kätlin pärast esimest katsetust julgust edasi kirjutada. Nüüd hakkasid lood juba endast nagu ise märku andma.

“Vahel tekivad igapäevastesse askeldustesse sellised inspiratsiooniaugud, kus kusagilt ideid tekib ja lugusid tuleb,” selgitab Kätlin. “Mõni mõte saab lastelooks, teine jälle tahab saada luuletuseks või laulusõnadeks,” lisab kirjanik, kes on muu hulgas kirjutanud laulutekste ansamblitele Sõpruse Puiestee ja Vennaskond.

Igal juhul tuleb siis pere ja töö kõrvalt leida aeg, et pähe kogunenud lood ilusasti kirja saaks. “Kui vaja, kirjutan öösiti või puhkepäevadel; ka puhkus on selline aeg, kus saab natuke kirjutamise peale mõelda... Aga see on minu elu sisu ja kui saan sellise asjaga tegeleda, siis see mulle jõudu annabki.”

KÄTLIN VAINOLA LASTERAAMATUD

Ville. Illustreerinud Kaspar Jancis. Tänapäev, 2006. 200 lk.

Kuueaastane Ville elab koos vanaemaga. Kahju, et ema-isa nii harva külla saavad tulla, aga õnneks on Ville elu sellest hoolimata täitsa tore. Ta käib koos vanaemaga kaubakeskuse osturallil, teeb sõber Janariga telefonipulli, sööb ennast sünnipäeval kartulikrõpsuks, õpetab koera rääkima ja võtab ette palju muud põnevat.

2005. aasta lastejutuvõistluse "Minu esimene raamat" 3. koht.

<http://www.kodutohter.ee/katlin-vainola-armastus-on-lihtne/> Kätlini esimesse, Ville-raamatusse, said kokku kirjutatud peamiselt autori ja tema abikaasa Allan Vainola lapsepõlvelood.

<http://ekspress.delfi.ee/news/areen/katlin-vainolaville?id=69020515>

Kätlin Vainola on pseudonüümi Marie Myrk all kirjutanud luuletusi ja laulutekste ansamblitele Vennaskond ja Sõpruse Puiestee. Neid asju võib laias laastus määratleda dekadentlikuks punkromantikaks.

Nüüd on Kätlin Vainola tulnud välja lasteraamatuga "Ville", mis pole küll liiga ninnu-nännu, aga autori kohta siiski üllatavalt mahe ja pehme. Peategelaseks koos vanaemaga elav kuueaastane poiss Ville.

Tähtsad on muidugi ka vanaema ja Ville sõbrad.

Anarhilist nalja tehakse seal küll - lollitatakse telefoniga, mängitakse padrunitega, kavatsetakse haiglaõde

pasteerida - kuid kokkuvõttes jääb õhkkond turvaliseks ning suuremad ekstreemsused jäävad olemata päästvate juhuste sunnil. Ja poisstegelastel on nende juhuste üle tagantjärele mõeldes enamasti hea meel - vedu, kui pulli saab, aga asjad päris hulluks ei keera. "Ville" väärtustab kodu ja hubasust. Et oleks kindel koht, kuhu pärast järjekordseid seiklusi tagasi pöörduda. Huligaanlikumat mõõdet lisavad raamatule Kaspar Jancise illustatsioonid, mida ta on joonistanud vasaku käega, et lapselikum välja kukuks. See on juba küll päris punk.

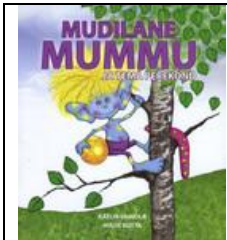
Mia, Konrad ja avanevad uksed. Illustreerinud Toomas Pääsuke. Tänapäev, 2008.

On suvi ja 10-aastasel Mial on päris igav. Kõik ta sõbrad suvitavad kuskil maal, laagris või mere ääres. Ühel väga tavalisel igavapoolsel õhtul näeb Mia kodu poole lonkides maas teadvuseta inimest. Ta kutsub kiirabi - ja saab tänu sellele uued sõbrad: mälu kaotanud Konradi (kes oskab uksi lahti soovida), ajalehemüüja Miralda ning lohelennutaja-mehikese. Nüüd läheb suvi põnevaks! Koos võetakse ette suur seiklus, mille eesmärgiks on päästa pargipuud.

http://www.looming.ee/index2.php?archive_mode=article&articleid=77

Looming, 2009, nr 4. **Ilona Martson:** Nagu pealkirigi ütleb, on raamatul kaks peategelast — kümneaastane hakkaja tüdruk Mia ja keegi Konrad, kes ei tea, kes ta on, kuna on saanud kolaka vastu pead. Selgub, et Konrad on trauma tõttu saanud kummalise võime avada ükskõik milliseid uksi. Kuna tegemist on ausa inimesega, ei kipu ta seda omadust kurjasti kasutama, vaid asub võitlusse headuse ja õigluse nimel. Mees loeb juhuslikult ajalehest, et linnavalitsus tahab maha raiuda kõik puud Pargi alleel ning ehitada sinna uue parkimismaja. See teeb tuska rohelise ilmavaatega kioskõõr Miraldale, kes on Konradi uus sümpaatia. Paarike satub kuulma ka linnaeera erasekretäri ja kinnisvaramaakleri vestlust plaanist, kuidas linnaeera puude langetamise plaanile alla kirjutama sundida. Selleks annab maakler sekretärile kotikese uimastiga, mille too peab õigel hetkel linnaeera kohvitassi puistama. Seepeale otsustavad Konrad, Mia, Miralda, Konradi kassipoeg ja keegi mehike, kelle hobiks on tuulelohe lennutamine, ööl enne otsustavat kohtumist linnavalitsusse tungida, et kõrvaldada linnaeera tass narkootilise sodiga, et ta uimastatuna allkirja ei annaks.

Eesti Kultuurikapitali kirjanduse sihtkapitali 2008. aasta lastekirjanduse preemia nominent.

Mudilane Mummu ja tema perekond. Illustreerinud Maite Kotta. Oma Pere, 2009. 24 lk.

Raamat on pühendatud lapsendatud lastele, lapsendajatele ja kõikidele teistele headele inimestele, kes neile oma südames ja tegudes kaasa elavad.

Mudilane Mummu saab õuelastelt teada, et ta on musilaste pere kasulaps ja tahab kodunt ära minna. Õnneks saab Mummu lõpuks aru, et sarnasest välimusest tähtsam on armastus ja see liidabki ta kasuvanematega ühiseks pereks.

Kelli – peaaegu haldjas. Illustreerinud Kirke Kangro. Pegasus, 2008, 48 lk.

6-aastase Kelli lemmikvärv on roosa. Kõige rohkem maailmas meeldivad Kellile haldjad ja printsessid. Kui on sünnipäev või jõulud, kingitakse talle ikka igasuguseid haldjaasju. Kõik juba teavad – Kelli on ise ka peaaegu haldjas!

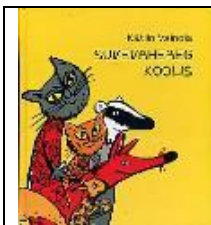
Peaaegu haldjas Kelli käib lasteaias, isaga muuseumis, kartuleid võtmas, ema töö juures, tädi Piial külas, perega kevadlilli korjamas ja üldse igasugu haldjaasju ajamas ☺

2009 Hea Raamatu märk

Kelli hakkab piraadiks. Illustreerinud Kirke Kangro. Pegasus, 2014. 72 lk.

Kelli läheb varsti juba teise klassi. Kõik ta printsessikroonid ja haldjatiivad on pappkastiga keldrisse viidud. Nüüd on ta hoopis piraat, sisekujundaja, psühholoog, pagar või juuksur. Ja vahel lihtsalt üks tavaline laps, kellega juhtub igasugu asju – nii naljakaid kui ka jubedaid, nii tõsiseid kui ka lõbusaid.

Suvevaheaeg koolis. Tallinna Keskraamatukogu, 2011. 64 lk.

Kass Roosi elab koolimaja pööningul. Kool on koht, kus saadakse targaks ja seda teab ka Roosi. Igal suvel, siis kui päris lapsed puhkavad, kutsub kass Roosi linnaloomi ja –linde õppima. Seda püütakse teha inimeste eest salaja. Kus tegijaid, seal nägijaid ja nii tuleb ette ka seiklusi. Lõpuks läheb kõik hästi, loomad-linnud saavad targemaks ja leiavad koolikaaslaste hulgast sõpru.

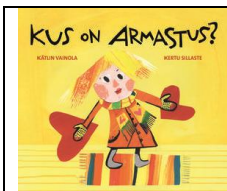

Lift. Illustreerinud Ulla Saar. Pegasus 2013. 30 lk.

Ühes 6-korruselises majas töötab lift, mis veab iga päev üles-alla proua Kaheksajalga, härra Kaelkirjakut, maratonijooksjat Kängurut ja teisi majaanikke. Lift on väga õnnelik, sest talle meeldib see töö!

2013 Hea Raamatu märk

Eesti Kultuurkapitali kirjanduse sihtkapitali 2013. aasta aastapreemia nominent

Kus on armastus? Illustreerinud Kertu Sillaste. Päike ja Pilv, 2014, 32 lk.

Kust sa tead, et sa mind armastad?" küsis Saara emalt. Lihtsalt tean, ma tunnen seda siin ja siin ja siin," vastas ema ja näitas oma südame peale ja pea peale ja kõhu peale.

Selles loos on armastus koogis, mis ahjus küpseb. Armastus on pildis, mille isa seinale paneb. Armastus on käes, mis teeb kassile pai.

2013 Põlvepikuraamatu konkursil sai "Kus on armastus?" I koht.

2014 Hea Raamatu märk

Sonja ja kass. Illustreerinud Ulla Saar. Pegasus, 2015. 48 lk.

Ühel päeval täitub Sonja unistus - isa tuleb Sonjale külla ja toob kassi kaasa. Ema on kassi võtmisega nõus. Nad arvavad, et laps, kelle vanemad on lahus, vajab just üht sellist sõpra. Ja nii jääb üle kassile nimi panna, ehitada pesa ja hakata mängima. Aga selgub, et kasside mängud erinevad veidi laste omadest. Ja kui tuleb pulmaaeg, siis lähevad kassid täitsa hulluks kätte...

Kätlin Vainola. **Metsaelu aabits.** Illustreerinud Kristiina Reineller. Menu, 2009. 63 lk, CD.

Raamatu peategelaseks on rebane, kelle tegemiste kaudu õpime tundma metsaelu tervet aastaringi. Raamat algab kevadega, mil valgus ja soojus paneb looduse tärkama ja metsaelu kihama. Läbi suve, sügise ja talve liikudes saame teada, kuidas elavad eri aastaegadel putukad, linnud ja loomad, kuidas kevadel idanema hakanud seemnest kasvab puu.

CD Fred Jüssi lindistatud metsahääletega.

Kätlin Vainola, Aleksei Turovski. **Tiigielu aabits.** Illustreerinud Tiina Mariam Reinsalu ja Aleksei Turovski. Menu, 2011, 79 lk, CD.

Tiigielu tutvustava raamatu peategelaseks on konnaema, kes muneb kevadel tiigivette tuhandeid marjaterakesi, millest arenevad kullused ja kasvavad sügiseks uued konnad. Kevadest sügiseni kohtavad konnad erinevaid tiigielanikke, nagu lumekevik, vesilik, liuskur, kiil, mudakukk, kaan, sõudik, vesikakand, puruvana ja paljud, paljud teised. Saame teada, millised need elukad välja näevad (areng kevadest sügiseni), kes kus elab ja kes keda sööb.

2011 Hea Raamatu märk

Kätlin Vainola, Peep Männil. **Karuelu aabits.** Illustreerinud Inga Kalistru. Menu, 2012. 80 lk, DVD.

Karupoegade sünnimisest kuni nende iseseisva elu alguseni kulub kaks aastat. Raamatust saate teada, kuidas karupojad kasvavad, mida söövad ja missuguseid elutarkusi õpivad. Lisaks leiate ka lugusid loomadest, kellega noored karud maailma avastades kohtuvad.

DVD-l saab vaadata filmilõike karude, rebaste, mäkrade, kobrae ja teiste metsloomade tegemistest ja toimetamistest.